

Arrest

nr. 271 410 van 19 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 14 maart 2019, dient op 22 maart 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 17 september 2020, bij arrest nr. X, weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Zonder België te verlaten, dient verzoekster op 5 november 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 24 december 2020 verklaart de commissaris-generaal het tweede verzoek onontvankelijk (volgend verzoek). Die beslissing werd op 13 december 2020 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.S.W.G., verklaart geboren te zijn te San Salvador en de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent ongehuwd. U maakte uw middelbare school af en werkte in een callcenter. U woonde in de wijk Soyapango in San Salvador, tot u in 2017 bij uw broer (A.S.E.J., X) en uw schoonzus (C.D.A.J.E., X) introk in de wijk Mejicanos in San Salvador.

Sinds 1994 werkte uw vader voor de nationale politie, eerst patrouilleerde hij als agent in bepaalde zones, daarna was hij motard waarbij hij de functie had om zijn baas, de hoofdinspecteur van de politie, te escorteren en beveiligen. Vanaf het begin van de maand februari 2019 hadden u, uw vrouw en uw broer het gevoel dat jullie in het oog werden gehouden. Jullie zagen steeds dezelfde man opduiken in jullie omgeving. Op 25 februari werd uw vader op een microbus door een bendelid aangesproken terwijl hij onderweg was van het werk naar huis. Er werd hem gezegd dat ze wisten dat hij politieagent was en dat ze zijn familie in het oog hielden en enkel nog wachten op het bevel van hun overste om hen te doden. Diezelfde dag namen uw broer en uw echtgenote ontslag op het werk, kochten op 28 februari 2019 een vliegtuigticket en vertrokken op 13 maart 2019 uit El Salvador. U stopte zelf met werken op 1 maart 2019 en vertrok eveneens op 13 maart 2019 uit El Salvador.

Jullie kwamen op 14 maart 2019 in Malaga aan, waarop jullie diezelfde dag doorreisden naar België. Jullie dienden op 22 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. U stelde te vrezen dat bende 18 u en uw familie zullen vermoorden.

Op de dag van uw vertrek verhuisden uw ouders naar het huis waar u zelf woonde in San Salvador.

Ter staving van dit verzoek legde u uw identiteitskaart, paspoort, vliegtuigticket en certificaat van de burgerlijke stand neer. Uw broer legde volgende documenten neer: zijn paspoort, dat van zijn echtgenote en zoon, de identiteitskaart van zijn echtgenote, zijn geboorteakte, die van zijn echtgenote en zijn zoon, zijn huwelijksakte, twee diploma's, twee krantenartikelen over de situatie in uw land, een document met tabellen van de nationale politie, een kaart van de wijk Soyapango, zijn vliegtuigtickets en een kopie van de identiteitskaart en een kopie van twee kaarten van het werk van uw vader.

Op 20 januari 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan de door u ingeroepen asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in arrest nr. 241 158 van 17 september 2020.

In januari 2020 kwam uw moeder in België aan (X).

Op 5 november 2020 diende u opnieuw een verzoek om internationale bescherming. U verklaart België niet verlaten te hebben. U stelt te vrezen dat u bij terugkeer naar Colombia zal worden vermoord.

U beroept zich op dezelfde motieven als tijdens uw vorige verzoek. U voegt een aantal documenten toe om uw verklaringen gedaan in uw eerste verzoek te ondersteunen, nl. een brief gericht aan het CGVS met vraag om de nieuwe bewijzen te bestuderen, een verklaring van uw vader, een verklaring van twee getuigen en krantenartikelen over het gevaar waaraan politieagenten worden blootgesteld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Hoewel u in uw verklaring volgend verzoek stelt dat u tijdens uw vorige procedure niet heeft gesproken over de gebeurtenis van 25 februari 2019 waarbij uw vader op de bus werd bedreigd, blijkt uit het administratief dossier dat u, uw broer en zijn echtgenote dit voorval uitvoerig hebben besproken tijdens jullie respectievelijke persoonlijke onderhouds. Dit voorval was volgens jullie verklaringen immers de basis van jullie problemen. Omtrent deze asielmotieven werd door het CGVS en de RVV geoordeeld dat er geen geloof aan kon worden gehecht. U legt tijdens huidige procedure een verklaring voor van uw vader en van twee getuigen van dit voorval om de gebeurtenis te bevestigen. Documenten kunnen enkel bewijswaarde hebben wanneer ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen niet het geval is. Bovendien hebben ze een duidelijk gesolliciteerd karakter en worden ze pas overgemaakt wanneer een negatieve beslissing omtrent uw verzoek is genomen, wat hun bewijswaarde verder in gedrang brengt.

Dat uw vader in zijn getuigenis stelt dat hij zich sinds 15 maart 2019 op het hoofdkantoor bevindt doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat u uw persoonlijke en individuele vrees niet heeft kunnen aannemelijk maken.

Verder legt u nog kopies neer die uw vader betreffen: een kopie van de identiteitskaart van uw vader, van zijn belastingskaart en van zijn politiekaart. Gezien het niet om de originele stukken gaat kan de authenticiteit van deze documenten op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien, het loutere feit dat uw vader werkzaam zou zijn bij de politie volstaat niet opdat u in aanmerking komt voor internationale bescherming, zoals afdoende werd gemotiveerd in de beslissing van het CGVS en het arrest van de RVV.

De brief aan het CGVS waar u verzoekt om de nieuwe elementen grondig te bekijken is niet in staat afbreuk te doen aan de motieven van uw weigeringsbeslissing. De krantenartikelen die u voorlegt bevatten algemene informatie over politieagenten en hun familieleden en hebben niet op uw persoonlijk betrekking, zodanig dat ze niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijk relaas.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door*

georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat, in tegenstelling tot wat in de beslissing wordt gesteld, zij niet van Malaga naar België is gereisd, zij niet afkomstig is van Colombia en zij nooit enige angst heeft geuit ten aanzien van dat land. Voorgaande wijst volgens haar op een onzorgvuldig handelen in hoofde van de commissaris-generaal.

Vervolgens meent ze dat ze wel degelijk nieuwe stukken heeft voorgelegd ter bevestiging van haar relaas en waaruit blijkt dat haar leven in El Salvador in gevaar is. Daarnaast zouden de documenten ook het profiel van haar vader aantonen, waaraan in het kader van haar eerste beschermingsverzoek geen geloof werd gehecht.

Zij meent dat de commissaris-generaal haar diende te verhoren.

Uit de COI Focus van 15 juli 2019 blijkt volgens haar dat ex-politieagenten een risicoprofiel hebben en aldus automatisch gevaar lopen in El Salvador. Nu haar vader politieagent is en uit de informatie blijkt dat familieleden een enorm risico lopen in El Salvador, meent zij in aanmerking te komen voor de internationale beschermingsstatus. Ze wijst erop dat het haar verweten werd tijdens haar eerste beschermingsverzoek geen documenten te hebben voorgelegd, wat zij nu wel deed, waardoor de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing die bewijsstukken diende te onderzoeken.

Met betrekking tot de algemene situatie in El Salvador zet zij uiteen dat die anno 2021 volledig is ontspoord en dat het gezien wordt als een van de gevaarlijkste landen te wereld. Mede door de coronacrisis zou de situatie helemaal dreigen te ontsporen, waardoor het niet redelijk is om te stellen dat ze kan terugkeren naar El Salvador en er een menswaardig leven kan lijden. Niet alleen zal ze geconfronteerd worden met bendes die haar afpersen en zal ze er geen werk vinden, daarnaast zal ze geen medische zorgen kunnen krijgen indien zij besmet zal worden met het coronavirus.

2.2. Nieuwe stukken

2.2.1. Op 3 april 2022 maakt verzoekster een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarin zij citeert uit een artikel van VRTNWS en een artikel van de Amerikaanse nieuwszender CNBC, waarvan zij de weblinks weergeeft. Zij wenst hiermee aan te tonen dat de veiligheidssituatie in El Salvador nog verder aan het ontsporen is en er thans de noodtoestand van kracht is gelet op het hoge aantal moorden. Zij meent dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend op basis van het willekeurig geweld.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.4. Juridisch kader voor de beoordeling van de nieuwe elementen

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24). De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming - oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming -, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip *“nieuwe elementen of feiten”*, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen

die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht en beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.5.1. Verzoekster verklaart in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming dat zij, haar broer en diens echtgenote worden bedreigd door de bende 18. De commissaris-generaal weigert op 20 januari 2020 de vluchtelingenstatus omdat (i) de door verzoeksters broer geschetste *modus operandi* van de bende geenszins geloofwaardig is, temeer daar de vader van verzoekster zelf geen doelwit is of dat de bendes zouden willen dat hij zijn werk als politieagent opgeeft en daar de vader van verzoekster na het incident van 25 februari 2019 geen problemen meer ondervond; (ii) verzoekster en haar broer onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen over de persoon die hen in het oog zou hebben gehouden; (iii) het niet aannemelijk is dat de vader van verzoekster, in de door verzoekster geschetste context, met een auto met herkenbare staatsnummerplaat naar huis zou komen en het evenmin aannemelijk is dat de verzoekster nog een week is blijven werken en niet meteen ontslag nam zoals haar broer en diens echtgenote, hetgeen des te meer klemmt daar verzoekster en haar broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over het al dan niet inlichten door hun vader van zijn meerdere; (iv) het louter profiel van de vader van verzoekster als politieagent op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken; en (v) de door verzoekster voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. De Raad weigerde de vluchtelingenstatus bij arrest nr. 241 158 onder meer stellende dat verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt bevonden en dat het louter profiel van verzoeksters vader als politieagent op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken. Daarnaast weigerde de Raad eveneens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas dat tevens wordt aangewend in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en omdat op basis van de in de geconsulteerde bronnen in de COI Focus “*Salvador: Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019 niet kan worden afgeleid dat thans in El Salvador

een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt niet de bevoegdheid te hebben om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissing met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of het beroep ertegen werden verworpen zoals *in casu*, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van vorige verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.5.2. Verzoekster verklaart in het kader van haar volgend verzoek om internationale bescherming dat zij tijdens haar eerste verzoek geen melding heeft gemaakt van het incident op 25 februari 2019, waarbij haar vader in een microbus bedreigd werd door personen die hem vertelden dat ze wisten waar hij werkte, dat ze zijn twee kinderen en echtgenote kenden en dat hij uit zijn wijk moest vertrekken, zoniet zouden ze gevolg geven aan het bevel om hem te vermoorden. Zij voegt toe dat er getuigen zijn van voormeld incident op de bus. Als nieuwe documenten legt zij i) een brief gericht aan het CGVS; ii) een verklaring van haar vader; iii) twee getuigenverklaringen en; iv) krantenartikelen voor. Zij voegt toe dat zij bij terugkeer vreest vermoord te worden, dat ze nog contact heeft met haar vader en dat haar moeder ondertussen in januari 2020 ook in België is aangekomen.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekster geen nieuwe feiten of elementen heeft aangebracht in het kader van haar tweede beschermingsverzoek die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft derhalve op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster immers in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming verwijst naar het incident van haar vader op 25 februari 2019, waarbij hij op de microbus benaderd werd door personen die hem bedreigden, stelt de Raad vast dat dit incident uitvoerig besproken werd in het kader van het eerste beschermingsverzoek en aldus geen nieuw element uitmaakt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande in de bestreden beslissing luiden als volgt: *“Hoewel u in uw verklaring volgend verzoek stelt dat u tijdens uw vorige procedure niet heeft gesproken over de gebeurtenis van 25 februari 2019 waarbij uw vader op de bus werd bedreigd, blijkt uit het administratief dossier dat u, uw broer en zijn echtgenote dit voorval uitvoerig hebben besproken tijdens jullie respectievelijke persoonlijke onderhouds. Dit voorval was volgens jullie verklaringen immers de basis van jullie problemen. Omtrent deze asielmotieven werd door het CGVS en de RVV geoordeeld dat er geen geloof aan kon worden gehecht.”* De Raad stelt vast dat verzoekster voorgaande motieven onbesproken laat en aldus niet weerlegt.

Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat het loutere profiel van haar vader als politieagent volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, komt zij niet verder dan te volharden in datgene wat reeds werd beoordeeld in het kader van haar eerste beschermingsverzoek. Een loutere herhaling van datgene wat zij reeds uiteen heeft gezet in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming, zonder op enige wijze aan te tonen dat er elementen voorhanden zijn die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling die dienaangaande gemaakt werd door zowel de commissaris-generaal als de Raad, kan bezwaarlijk een nieuw element uitmaken dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor de internationale beschermingsstatus. Bovendien verwijst verzoekster thans, net zoals in haar vorige beroepsverzoekschrift ingediend tijdens haar eerste beschermingsverzoek, op pagina 10 van het huidige verzoekschrift opnieuw naar de COI Focus van 15 juli 2019. De Raad kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de beoordeling dienaangaande in arrest nr. 241 158, die onder meer luidt als volgt: *“dat het louter profiel van verzoeksters vader als politieagent op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming in concreto aannemelijk te maken: “In*

haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus van 15 juli 2019 (zie map 'Landeninformatie') en stelt zij dat de familieleden van politieagenten ook een risico op vervolging door de bendes lopen. Zij wijst erop dat niet wordt betwist dat haar vader politieagent is en dat zij in arme wijken wonen waar de bendes zijn gebaseerd. Zij meent dat een individuele beoordeling aantoont dat zij het doel van de bendes kunnen zijn.

De Raad stelt vast dat uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 blijkt dat het louter profiel van familielid van een politieagent op zich niet volstaat teneinde in concreto aannemelijk te maken dat men een persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade loopt. De informatie in de COI Focus van 15 juni 2019 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) werpt hierop geen ander licht daar nergens uit blijkt dat ieder familielid van politieagenten in El Salvador hoe dan ook nood zou hebben aan internationale bescherming. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat aan de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster maakt dan ook niet in concreto aannemelijk dat zij omwille van de werkzaamheden van haar vader als politieagent nood zou hebben aan internationale bescherming." Verzoekster werpt middels haar verzoekschrift geen ander licht op voorgaande beoordeling. De pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande worden onbesproken gelaten door verzoekster en luiden als volgt: "Bovendien, het loutere feit dat uw vader werkzaam zou zijn bij de politie volstaat niet opdat u in aanmerking komt voor internationale bescherming, zoals afdoende werd gemotiveerd in de beslissing van het CGVS en het arrest van de RvV." Waar verzoekster hiertoe nog krantenartikelen voegde (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4) met betrekking tot het gevaar waaraan politieagenten worden blootgesteld, doet zij geen afbreuk aan voorgaande daar die geen betrekking hebben op haar persoonlijke situatie. Waar zij nog toevoegt dat zij met de identiteitskaart, belastingkaart en politieke kaart van haar vader aantoont dat hij wel degelijk politieagent is, herhaalt de Raad dat omtrent dit profiel reeds geoordeeld werd dat het niet volstaat om in aanmerking te komen voor de internationale beschermingsstatus. Verzoekster slaagt er niet in, zoals reeds *supra* uiteengezet, om die vaststelling te weerleggen.

De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij waar geoordeeld wordt dat de door verzoekster neergelegde documenten niet van die aard zijn om te concluderen dat er nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De getuigenverklaringen van haar vader J.H.P.S. en J.H.J., aangaande de bedreiging van verzoeksters vader op de microbus, hebben immers een gesolliciteerd karakter waardoor die documenten iedere objectieve bewijswaarde ontberen. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat die loutere verklaringen niet verder geobjectiveerd worden door andere onderbouwende elementen uit het administratief dossier. Waar in de brief gericht aan het CGVS (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1) wordt gevraagd om de beslissing van de commissaris-generaal te herzien en waarin zij erop wijst bewijsstukken te hebben bezorgd van haar relaas, merkt de Raad op dat, behoudens het feit dat die brief wederom niet meer is dan een verklaring die uitgaat van verzoekster zelf en die verder niet onderbouwd wordt door andere geobjectiveerde elementen, verzoekster hiermee op geen enkele wijze een ander licht werpt op de beoordeling die gemaakt werd in het kader van haar persoonlijke geuite vrees. Voormelde getuigenverklaringen en brief kunnen aldus niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster aanmerking zou kunnen komen voor de internationale beschermingsstatus.

Door er in haar verzoekschrift louter op te wijzen dat ze nieuwe documenten heeft voorgelegd die haar relaas ondersteunen zonder dit verder in *concreto* aannemelijk te maken, werpt zij geen ander licht op de beoordeling die door de commissaris-generaal gemaakt werd. De pertinente motieven dienaangaande luiden als volgt: "U legt tijdens huidige procedure een verklaring voor van uw vader en van twee getuigen van dit voorval om de gebeurtenis te bevestigen. Documenten kunnen enkel bewijswaarde hebben wanneer ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen niet het geval is. Bovendien hebben ze een duidelijk gesolliciteerd karakter en worden ze pas overgemaakt wanneer een negatieve beslissing omtrent uw verzoek is genomen, wat hun bewijswaarde verder in gedrang brengt.

Dat uw vader in zijn getuigenis stelt dat hij zich sinds 15 maart 2019 op het hoofdkantoor bevindt doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat u uw persoonlijke en individuele vrees niet heeft kunnen aannemelijk maken.

Verder legt u nog kopies neer die uw vader betreffen: een kopie van de identiteitskaart van uw vader, van zijn belastingkaart en van zijn politieke kaart. Gezien het niet om de originele stukken gaat kan de

authenticiteit van deze documenten op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien, het loutere feit dat uw vader werkzaam zou zijn bij de politie volstaat niet opdat u in aanmerking komt voor internationale bescherming, zoals afdoende werd gemotiveerd in de beslissing van het CGVS en het arrest van de RVV.

De brief aan het CGVS waar u verzoekt om de nieuwe elementen grondig te bekijken is niet in staat afbreuk te doen aan de motieven van uw weigeringsbeslissing. De krantenartikelen die u voorlegt bevatten algemene informatie over politieagenten en hun familieleden en hebben niet op uw persoonlijk betrekking, zodanig dat ze niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw persoonlijk relaas." Voormelde motieven worden verder onbesproken gelaten in het verzoekschrift en worden integraal overgenomen door de Raad.

Met betrekking tot verzoeksters kritiek, dat zij niet gehoord werd door de commissaris-generaal, dient te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoekster niet concreet duidt wat zij tijdens een nieuw persoonlijk onderhoud concreet en bijkomend had willen toevoegen of uiteenzetten. Bovendien had zij de kans om de nodige toevoegingen te doen middels het schrijven gericht aan het CGVS (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1), tijdens het afnemen van haar verklaringen bij de DVZ en middels het voorliggende verzoekschrift.

Waar verzoekster nog opmerkt dat het getuigt van onzorgvuldigheid waar in de bestreden beslissing gesproken wordt van Colombia i.p.v. El Salvador en van Malaga, merkt de Raad op dat dit een materiële vergissing betreft die geen afbreuk kan doen aan de overige pertinente en draagkrachtige motieven zoals *supra* besproken.

Waar verzoekster meent dat de situatie anno 2021 in Salvador helemaal is ontspoord, merkt de Raad op dat in de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, niet wordt betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus "*Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus "*Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 9-14). De door verzoekster per aanvullende nota van 3 april 2022 bijgevoegde artikelen van VRT-nieuws en van de Amerikaanse nieuwszender CNBC, waarin gewezen werd op het toegenomen geweld en de bende gerelateerde problemen, doen niet anders concluderen en liggen in dezelfde lijn met de informatie waarop de bestreden beslissing werd genomen.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

De commissaris-generaal oordeelde aldus terecht dat, bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is en dat verzoekster geen informatie heeft aangebracht waaruit het tegendeel kan blijken.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift evenmin informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Waar verzoekster wijst op de situatie in 2021 en op blz. 12-16 citeert uit een rapport of een artikel moet worden opgemerkt dat verzoekster nalaat de bron te vermelden van de in haar verzoekschrift geciteerde tekst, waardoor zij evenmin aantoont dat zij in bezit is van recentere informatie dan die informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd. Nog minder toont zij aan dat de door haar geciteerde teksten van die aard zijn dat ze afbreuk kunnen doen aan de bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Met het algemene en hypothetische betoog dat zij als gevolg van de huidige coronacrisis niet alleen zal worden geconfronteerd met bendes die haar afpersen maar ook geen werk zal hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg zal krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte, maakt verzoekster het voorhanden zijn van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet concreet aannemelijk. De Raad merkt daarnaast op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 1.847(c)). Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster verklaart in goede gezondheid te verkeren en ziet de Raad niet in dat verzoekster niet in staat zou zijn om de nodige voorzorgsmaatregelen te nemen teneinde zichzelf te beschermen tegen een mogelijke besmetting.

Verzoekster komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het betwisten en bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermog aan te tonen dat er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.6. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.7. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

2.8. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak

terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO